

opusdei.org

Una campanya general "Memòria ingènua"

Llibre escrit per Alfons Balcells
Gorina (1915-2002), publicat per
l'editorial La Formiga d'Or.

10/01/2011

Ara bé, allò no era només un
“assumpte personal” entre el pare
Manuel Maria Vergés i jo. Els
esdeveniments es precipitaren a
partir de aquell dia. Si l'actuació del
pare Vergés es limità, com diuen els
seus biògrafs, a una tronada d'estiu,

fou també, potser malgrat ell mateix, el tret de sortida d'una fortíssima tempesta, un veritable diluvi que durà anys.

De fet, ell tampoc no havia estat el primer de disparar.

Jo vaig procurar no enemistar-me amb ningú. Si algú va deixar de parlar-me, fou per voluntat unilateral seva, que em va saber molt de greu; per la meva part, he oblidat fa molt de temps, i del tot, aquells buits que es crearen al meu voltant.

Alguns amics que vaig conservar de la Congregació de Casp m'explicaren que tot havia començat dos mesos abans, durant la novena de la Puríssima de 1940. Durant els vuit dies previs al 8 de desembre, i el mateix dia de la festa de la Immaculada Concepció de Maria, era costum que cada any es convidés un predicador de marca a fer un seguit de nou plàtiques sobre la Mare de

Déu. Era com la Diada de la Patrona – la Congregació duia el nom de la Immaculada.

Hi assistia sempre molta gent. Jo encara era a Vilafranca, i no hi vaig ser. Pel que he sabut després, va ser el predicador d'aquella novena qui va començar a malparlar de l'Opus Dei.

Aquell any dirigí les prèdiques el pare Carrillo de Albornoz, un predicador de Madrid, que tenia molta anomenada. Havia vingut expressament per dirigir aquell acte marià en honor de la patrona de la Congregació del carrer Casp. Durant els dies de la novena sembla que no va dir res, almenys clarament, sobre l'Opus Dei. Es veu, però, que uns dies després de Reis va escriure una llarga carta al pare Vergés prevenint-lo sobre una nova “heretgia nascuda a Madrid”, per tal que hi estiguessin amatents, si algun dels components

decidia estendre les seves “tasques de captació” cap a Barcelona. Algú, a Madrid, li havia fet arribar noves que l’Opus Dei no era una cosa només “de la capital”, sinó que s’estava estenent “per províncies”. Albornoz portava ja temps, a Madrid estant, intrigant contra l’Opus Dei.

(Curiosament, aquí es deia amb malícia que l’Opus Dei “venia de Madrid”, quan tots els membres de l’“Obra” que hi havia a la ciutat –i els simpatitzants, com ara jo– érem ben de casa, i en canvi ningú no deia que els detractors sí que van arribar de Madrid.)

No hi ha constància absoluta que totes les prevencions que es van començar a manifestar a Barcelona vinguessin exclusivament del pare Albornoz, però tenint en compte les dates del seu viatge a Barcelona i el fet que, fins aquell mes de gener, no havia passat res, i que a partir

d'aquest moment, els esdeveniments se succeïren amb tanta rapidesa, gairebé pot tenir-se una certesa moral que les coses van ser així.

El que sí que consta és que el pare Carrillo de Albornoz fou un dels que amb més virulència encengué la metxa de la “persecució dels bons” contra l’Opus Dei, segons la manera de dir de mossèn Escrivà.

Aquell home, al cap del temps, va abandonar el seu ministeri i deixà públicament la fe catòlica, amb gran dolor de mossèn Escrivà, que molt va pregar per ell.

.....